

Vážený pane řediteli Tichý a milí žáci,

děkuji za Váš e-mail, který mne seznámil s Vaší tak mimořádnou školou. Jaké štěstí je Vám, žákům, dáno, že se můžete v této škole učit a být členy jejího kolektivu. Mně bohužel takové příležitosti dopřáno nebylo, nesměla jsem chodit do školy skoro pět let za nacistické okupace. Jak ráda bych teď byla jednou z Vás! (Nemohu dát něco zpátky z dnešní mé osmdesátky?)

Před dvěma týdny jsem skutečně slavila své 80té narozeniny, ale nikdy před tím jsem nepoznala školu, která se věnuje malému počtu dětí (v osmi ročnících jen 60 studentů), aby z nich vytvořila osobnosti, jaké svět potřebuje. Právě naše zážitky z druhé světové války, kdy křesťanská matka musila odevzdat své 14leté dítě na zavraždění (přestože samozřejmě, jako my všichni netušila, že ho na smrt posílá), protože jeho krev prý nebyla čistá, protože otec byl Žid, potvrzuje důležitost Vaší školy.

Zdá se mi, že výchova k nedogmatické osobní pravdě, která vyvěrá z vůle se učit a poznat co nejvíc, v tomto ohledu navazuje na odkaz mého bratra Petra a jeho přátel, kteří v podmínkách terezínského vězení pokračovali ve snaze se učit a hledat rozdíl mezi pravdou a lží. V pozdějším životě jsem došla k poznatku, že každé učení je vlastně sebeučení, vůle se učit a učitel je přítel, který pomáhá.

Samozřejmě, že co píši je jen dojem z Vaší školy, vím o ní jen málo. Chtěla jsem vyjádřit jenom několik pocitů, které ve mne vyvolaly principy Vaší školy (jak jsem je pochopila), a přeji Vám mnoho úspěchů a radosti na Vaší cestě.

Chava Pressburger (drive Eva Ginzova)